

Մ Ա Ր Ղ

Ձգումիդ մեջ ո՞վ պիտի
Քեզ ըմբռնե լիովին...

Մա'րդ. կը նայիմ ես հիմա
Դեմքին վրայ այս կեանքին,
Ու սեր մ'անհուն Սրսիս մեջ
Կը բռնկի՝ կ'արիւնի
Կանքեղն ինչպէս վերելին
Տանաւին մեջ օրերու...

Ուրկե՞ս սակայն տեսիլն այս
Որ կը տանի զիս այսպէս
Ինձ անծանօթ ափերու...
Եւ աչքերու անընթաց
Սեղանին շուրջ յաւերժին
Հոգիս բաժակ մը ծառաւ
Կարծես հիմա կը լեցուի
Կենդանութեամբ ցօղ առ ցօղ...

Կանգնած այսպէս մեկուսի
Լեռան վրայ խոկումիս,
Մա'րդ, կը նայիմ ես հիմա
Կամուրջներուն փլատակ
Որոնք մեզի կը բաժնեն...
Աչքերուս մեջ լնացած
Հրեքուանքի արցունքով...

Սերը շղթայ մը անտես
Մոխիրին վրայ փեղեկու
Կ'ըլլայ ճամբայ մը զաղտնի
Քեզմէ դէպ' ինձ երկարած...
Ու կը մոռնամ ես կարծես
Օրերը ցուրտ՝ անարեւ
Եւ ճամբաներն անվախճան,
Կանգնած հիմա փակ յաւե
Դրան առջեւ անցեալի...

Սլաֆն արագ կը դառնայ
Տարիներու, օրերու
Ժամանակի Սրսին վրայ
Լեւած, մոռցած յաւիտեան
Յուզումներն իմ անձնական
Սալին վրայ իտեալին...
Նոր մաղբանով մը բարի
Կուգամ քեզի անվարան
Քեզ հետ լալու, հրճուելու...

Լոյսեր յանկարծ կը ծագին
Հորիզոնէջհորիզոն
Ու մութին վերջ դարերու
Սերը անա կ'առնէ բոց
Կապոյտին մեջ անսահման
Ու կը պատէ ամեն բան...
Ես՝ աննուան ֆալդերով
Կ'երբամ զուարթ ու զինով
Մեզ միացնող օրերուն...

•

Ի՞նչպէս կրնամ լնանալ
Լեռան վրայ լուսրեան.
Ի՞նչպէս կրնամ քեզ մոռնալ
Ուր ալ տանի զիս ճամբան
Հակասագրի գիրն անյայտ,
Զի տեսիլիս մեջ՝ ո՞վ մարդ
— Երկինքներէ իջած վար
Յստակօրէն երեցար
Թէ իբրեւ մարդ՝ քե մասուած...

Աչքերս երբ վերսին
Բացի կեանքին ու լոյսին,
Ինձ կը քրտէր քե հիմա
Անձը չէի միեւնոյն

Այլ ես անցորդ մ'անվնաս
 Փախուստին մեջ դարհրու
 Որ կը ձգսե՜ր քաղ առ քաղ
 Հասնիլ խաղաղ ու պայծառ
 Լեռան ետեւ օրերու...
 Ու երբ եղաւ կարելի
 Որ հանգիպինք իրարու
 Հրնդուանքեւ կ'ուզէի
 Բռնել ձեռքդ ու երբալ
 Երկինքներու անհունին...
 Թող երկարէր մեր ետին
 Ովասիսի մ'ափերուն
 Միբաժն աղուոր՝ հիւրընկալ
 Սուերը մեր օրերուն...

Թող ձգէինք մեր ետին
 Ասելութեան սեւ սղին.
 Որոշումին մեջ հպստտ
 Բանայինք մենք առապաս
 Մովբերուն դեմ վերելի,
 Անհուն Սիրոյ ու լոյսի...
 Եւ ամէն մէկ մեր քայլին
 Մենք փոքրինք օղակներ
 Եւ ամէն մէկ մեր քայլին
 Թող զգայինք մենք մեզի
 Աւելի վեհ եւ արի...
 Մեր սրտին մեջ քող վառէր
 Յոյսի ջահեր բոցավառ

Ու գիտակից մեր ուժին
 Կարենայինք մենք սիրով
 Դիմաւորել նոր լոյսեր,
 Նոր օղակներ անհամար...
 Ու մեր համբան երկարէր
 Մինչեւ ասղեր, յաւերժին...

Տառապանքի բոցին մեջ
 Բիւրեղացած մեր հոգին
 Աննպասակ չի սահէր
 Հանգրուանէ հանգրուան
 Այլ կարօտով մը անցէջ
 Մենք դառնայինք դէպի տուն
 Որդիին պէս անառակ...
 Եւ մոռնայինք առ յաւեհ
 Օրերը մեր անձրեւոտ,
 Երջանկութեան բոցը վառ
 Որոնք կարծես փոխն ի փոխ
 Տըւին եռանդ ու զօրով
 Մեր քայլերուն աննահանջ...
 Այդ բոլորէն վեր հիմա
 Թող մեր հոգին նոյնանար
 Եւ ան սահներ անխռով
 Զուրերուն վրայ յաւերժին
 Թէ իբրեւ մարդ՝ քեզ մասուած...

Ամման

ԶԱԽԷՆ ԵԿԷՆԵԱՆ

